

nu har vist sig umulig, er det jo meget rimeligt, at man bøder paa denne Umulighed ved at forandre Loven, og det er noget, som dette høje Ting ogsaa har været med til tidligere. Jeg erindrer saaledes om, at i Lov af 8. Maj 1894 var der en Bane fra Thorsager, tror jeg det var, til Æbeltoft, som det heller ikke viste sig muligt at faa gennemført. Saa forandrede man den og vedtog en Bane fra Æbeltoft til Trustrup og flyttede altsaa det andet Endepunkt hele 3 Mil — der er nemlig, saavidt jeg ved, hele 3 Mil mellem Thorsager og Trustrup. — Man berøvede saaledes den Befolkning, der var interesseret i en Bane til Thorsager, den formentlige Ret, den skulde have efter Loven af 1894, og gav en helt ny Bane. Der er altsaa ikke noget nyt og heller ikke noget særlig urigtigt i dette, da begge Baner, haade den nævnte Bane og den her foreslaaede, er umulige, saaledes som de er vedtagne fra først af. Det er mig herefter aldeles umuligt at forstaa, at det ærede Medlem idag kan indtage den Stilling, han indtager, og bruge saa stærke Udtryk, som han bruger her. Og jeg turde maaske i denne Forbindelse fremhæve, at det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) ikke har taget Ordet ved den omtalte Sag, saavidt jeg har kunnet se, og det ærede 2det Medlem for 7de Kreds var jo den Gang Medlem af Landstinget — han har ikke protesteret den Gang og har ikke brugt saa stærke Udtryk, som han brugte her i Dag. For øvrigt var der et Medlem her i Tinget, hvis Autoritet, naar man skal tale om den rent juridiske Side af Sagerne, vi, trods forskellige politiske Anskuelse, vistnok alle har anerkendt; det var nu afdøde Højesteretssagfører P. G. C. Jensen. Han har udtalt sig meget stærkt anbefalende netop for Ændringen af den Bane, jeg her har nævnt.

At det ærede 2det Medlem for 7de Kreds indtager den Stilling han gør, er jo egentligt ikke saa underligt. Hvis jeg kender det ærede Medlems Anskuelse rigtigt — og jeg tror, at jeg kender dem temmelig nøje, navnlig paa Banernes Omraade — vilde det ærede Medlem vistnok inderlig gerne gaa med til at stryge alle de Baner, der staar i Loven af 1908, dersom det var muligt. Men det er jo en helt anden Opfattelse af Sagen. Jeg ved i alt Fald, at det ærede Medlem mener, at der er vedtaget alt for mange Baner, og at han ikke ønsker dem anlagte. Det kunde maaske være en Grund for ham til at indtage den Stilling, han indtager. Men at de Herrer, som har været med til at anbefale at stemme

for en saadan Ændring dengang, i Dag bruger saa stærke Udtryk, som de gør: at det er urigtigt og ulovligt, at det er Lovbrud, og at al Retssikkerhed dermed ophører, det er mig aldeles umuligt at forstaa. Hvis det virkelig er rigtigt, hvad der er blevet sagt i Dag, at der her begaas Lovbrud, og at al Retssikkerhed hermed ophører, saa maa det ogsaa have været Lovbrud dengang, og var det ikke Lovbrud dengang, er det heller ikke det i Dag.

Jeg vil gerne slutte med paa Flertallets Vegne at anbefale den lille Ændring, som vi foreslaar til Lovforslaget. Jeg gaar ud fra, at den er fuldkommen forsvarlig og korrekt, jeg mener ikke, at der derved sker noget som helst Lovbrud, eller at derved Retssikkerheden ophører.

Madsen-Mygdal: Jeg maa dog gøre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad der fremkom overfor mig, særlig fra den ærede Ordfører (Jørgen Berthelsen) og ogsaa fra det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne). De vilde begge gøre gældende, at vi har haft Fortilfælde for denne Sag, men jeg skal gøre de Herrer opmærksom paa, at det er en stor, stor Misforstaaelse. Vi har intet Fortilfælde haft, der svarer til det, vi i Dag behandler. Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) har gjort Rede for Kværkeby-Sagen, den behøver jeg derfor ikke at omtale nærmere, idet jeg kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem har sagt. Hvad angaar Nymindegab og hele det Forhold, da har jeg ikke været med til at berøve dem, som ønskede Koncessionen, Ret til at søge Koncession, paa ingen mulig Maade. Det kan ikke sammenlignes med dette Tilfælde. Det var de paagældende selv, der ønskede Koncession paa en Bane først til Nymindegab og senere til Nørre Nebel. Hvis Tistrup Kommune kom til os og sagde: vi ønsker en Forandring i den Ret, vi har faaet ifølge den gældende Lov, saa kunde de to Tilfælde være analoge. Vi har intet Brud gjort paa Varde Kommunes Ret, hverken med Hensyn til Nymindegab eller Billum. Maa jeg videre gøre opmærksom paa, at det er en stor Misforstaaelse at nævne Thorsager i denne Forbindelse; Endepunktet for Æbeltoft-Banen blev jo forandret fra Thorsager til Trustrup, men vel at mærke efter Begæring fra Egnen, fra dem, som havde Ret til at søge Koncession, og der var hverken i Folketinget eller i Landstinget een Stemme, der hævdede sig derimod, der blev ingen Forhandling ført om den Sag, hverken i Folketinget eller i Landstinget. Sagen blev slet ikke hen-